

Arrest

**nr. 167 313 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2015 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. GRUSLOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2015 werd door Politie Brugge een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld voor verzoekende partij wegens illegaal verblijf. Verzoekende partij werd tevens op heterdaad betrapt voor inklimming in een oplegger.

Op 23 december 2015 werd haar, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, tweede en derde lid en artikel 74/14, § 3, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend (bijlage 13septies).

Op 23 december 2015 werd aan verzoekende partij tevens, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: H.

voornaam: Z.

geboortedatum: 01.01.1990

geboorteplaats: Kabul

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/12/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een oplegger.

PV nr BG.55.L1.025892/2015 van de politie van PZ Brugge.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene werd aangetroffen in een oplegger op weg naar het Verenigd Koninkrijk.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel aan:

“1. De bestreden beslissing is strijdig met art. 74/11 §1 Verblijfswet en de materiële motiveringsplicht, waarbij de beslissing onzorgvuldig en onredelijk tot stand is gekomen.

2. Art. 74/11 §1 Verblijfswet bepaalt: “ De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”

3. Een inreisverbod wordt opgelegd aan een vreemdeling aan wie een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten zonder termijn.

De illegale aanwezigheid op het grondgebied is met andere woorden een voorafgaande voorwaarde om überhaupt een inreisverbod te kunnen opleggen.

Van zodra er voldaan is aan deze voorwaarde, dient vervolgens te worden nagegaan welke duur dit inreisverbod moet hebben.

Deze duur wordt begroot rekening houdende met de specifieke omstandigheden van de zaak. Zij bedraagt maximum 3 jaar.

De loutere illegale aanwezigheid op het grondgebied rechtvaardigt niet dat de maximale duur van 3 jaar wordt opgelegd, aangezien in principe elke vreemdeling aan wie een inreisverbod wordt opgelegd zich illegaal op het grondgebied bevindt. Om tot de maximale duur van 3 jaar te kunnen komen, is bijgevolg een "verzwarende omstandigheid" vereist.

De motivatie (de illegale aanwezigheid op het grondgebied) is niet afdoende voor de maximale duur van het inreisverbod. Aldus wordt de duur van het inreisverbod niet gerechtvaardigd in het licht van art. 74/11 Vreemdelingenwet en is dit inreisverbod nietig.

4. Zie R.V.V. 119.120 van 19/02/2014:

"Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

In de bestreden beslissing staat vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Hierna wordt als reden vermeld dat "betrokkene (...) geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar werd betekend op 29/07/2013. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij meent dat uit de voormelde reden niet blijkt dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden.

Anders dan verweerder in hoofdorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225 872).

Verweerder stelt in de nota dat de invulling van de duur van het inreisverbod behoort tot zijn discretionaire bevoegdheid. Waar verweerder betoogt dat hij de duur van het inreisverbod niet dient te motiveren omdat de wet geen enkele parameter oplegt voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod, kan hij niet worden gevolgd. De stelling dat verweerder een inreisverbod van drie jaar kan opleggen indien hem geen elementen gekend zijn waaruit zich een kortere duur opdringt, is bovendien, daargelaten de vraag of deze stelling correct is, niet tot uitdrukking gebracht in de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of het niet voldoen aan de terugkeerverplichting in casu een voldoende wegend element is om een inreisverbod op te leggen van 3 jaar, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, gezien de verstrekkende gevolgen ervan, op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)".

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan".

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek.

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing geen afdoende motivering te geven voor de duur van het inreisverbod en stelt dat het motief dat zij illegaal op het grondgebied verblijft de maximale duur van drie jaren niet rechtvaardigt.

Samen met de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in deze redenering de bestreden beslissing slechts gedeeltelijk leest. Immers wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de schending van de openbare orde die de verzoekende partij pleegde: met name het feit dat de verzoekende partij op heterdaad is betrapt op de inklimming in een oplegger. De bestreden beslissing verwijst naar het nummer van het proces-verbaal dat dienaangaande door de politie is opgesteld en wijst erop dat ook voor het handhaven van de openbare orde de opgelegde duur gerechtvaardigd wordt, naast het illegaal verblijf van de verzoekende partij in België.

Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en dat uitdrukkelijk is gemotiveerd waarom de verwerende partij het nuttig achtte de maximale duur van het inreisverbod te bepalen op drie jaren.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij dit motief niet betwist of weerlegt. Evenmin worden er door de verzoekende partij andere specifieke omstandigheden aangehaald waar de bestreden beslissing had moeten op alluderen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak toont zij niet aan dat de behandelde zaak gelijkaardig is aan haar geschil.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van twee jaar in de gegeven

omstandigheden en in het licht van de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Gelet op de bovenvermelde bespreking dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN